

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v konkurznej veci úpadcu: **F. , spol. s r. o., N. Ž., IČO: X., o vyhlásenie konkurzu**, vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 8K/59/2002, o dovolaní veriteľa: **S. K., a. s., C., B., IČO: X.**, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1Obo/80/2010-633 zo 14. júla 2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Bratislave, ako súd prvého stupňa, uznesením č. k. 8K/59/2002-617 z 31. marca 2010 zrušil konkurz vyhlásený uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 8K/59/2002 z 27. mája 2003 po splnení rozvrhového uznesenia na majetok úpadcu F., spol. s r. o., N. Ž., IČO: X.. Súčasne zbavil Ing. P. M. so sídlom H., X. T., funkcie správcu konkurznej podstaty. Rozhodnutie odôvodnil tým, že dňa 05. februára 2010 správca konkurznej podstaty Ing. P. M. predložil súdu správu o záverečnom vyúčtovaní konkurzu a vysporiadaní pohľadávok veriteľov podľa rozvrhového uznesenia zo dňa 16. apríla 2009. Uviedol, že nie je dôvod postupovať podľa § 32 ods. 2 ZKV, nakoľko správca vyplatil čiastočne pohľadávky proti podstate, čiastočne pohľadávky s nárokom na oddelené uspokojenie, svoju odmenu a súdny poplatok spolu so zaplatením nákladov a poplatkov spojených s realizáciou uspokojovania uvedených pohľadávok. Odkazom na ustanovenia § 44 ods. 1 písm. b) a ods. 4 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní (ďalej len „ZKV“) a ich následnou aplikáciou na daný prípad skonštatoval preukázanie splnenia rozvrhového

uznesenia správcom konkurznej podstaty. Z týchto dôvodov konkurz zrušil a správcu konkurznej podstaty zbavil funkcie.

Na odvolanie veriteľa: S. K., a. s., C., B., Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, uznesením č. k. 1Obo/80/2010-633 zo 14. júla 2010, napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správne podľa § 219 OSP. V odôvodnení svojho potvrdzujúceho rozhodnutia interpretáciou ustanovení § 44 ods. 1 písm. b) a ods. 4 ZKV ozrejmil, že cieľom konkurzného konania po právoplatnom rozvrhovom uznesení je vyplatiť rozvrhnuté peňažné prostriedky získané speňažením konkurznej podstaty podľa výroku rozvrhového uznesenia veriteľom označeným v rozvrhovom uznesení. Po preukázaní splnenia vyplatenia rozvrhnutých prostriedkov veriteľom a splnení ostatných, rozvrhovým uznesením uložených, povinností, konkurzné konanie končí, a to zrušením konkurzu a s tým súvisiacim zbavením funkcie správcu konkurznej podstaty. V tomto štádiu konkurzného konania preto súd skúma len zákonom stanovené podmienky obsiahnuté v § 44 ZKV - splnenie rozvrhového uznesenia. Ak súd zistí, že rozvrhové uznesenie bolo zrealizované v zmysle jeho právoplatného výroku, rozhodne o zrušení konkurzu. Odvolací súd poukázal na to, že v tomto smere odvolanie veriteľa nebolo podané, toto smerovalo námietkami proti schválenej konečnej správe a rozvrhovému uzneseniu, o ktorých bolo právoplatne rozhodnuté po preskúmaní podaného odvolania veriteľom odvolacím súdom. Názor odvolateľa, že nemôže byť rozhodnuté o zrušení konkurzu na úpadcu, pretože doposiaľ nebolo rozhodnuté o dovolaní proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, vyvrátil tvrdením, že podanie dovolania proti rozhodnutiu o rozvrhu speňaženého majetku nemá za následok prerušenie konania vo veci samej, preto nebol procesný dôvod na nerozhodnutie vo veci. Z tohto dôvodu označil odvolacie námietky za právne nedôvodné a napadnuté uznesenie prvostupňového súdu za správne.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal v zákonnej lehote dovolanie veriteľ: S. K., a. s., C., B.. Prípustnosť dovolania vzhladol v ustanovení § 237 písm. f) OSP tvrdiac, že rozhodnutím odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, a dovolanie odôvodnil aj ustanovením § 241 ods. 2 písm. c) OSP tvrdiac, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Odňatie možnosti konať pred súdom videl v postupe konkurzného súdu, ktorý mu odňal možnosť uplatniť si u správcu konkurznej podstaty pohľadávku proti podstate len preto, že uplatnenie/doručenie prihlášky chcel zrealizovať v pojednávacej miestnosti pred otvorením pojednávania o prejednaní konečnej

správy (čo ZKV nezakazuje, resp. neurčuje miesto uplatnenia/doručenia pohľadávok proti podstate, ZKV stanovuje len časové ohraničenie uplatňovania pohľadávok proti podstate - do prejednávania konečnej správy), aby aj konajúci sudca potom mohol po otvorení pojednávania buď zahrnúť predmetnú pohľadávku proti podstate do nákladov správy, alebo, ak by ju správca neuznal ako pohľadávku proti podstate, tak mal pojednávanie odročiť a vyzvať S. K., a. s., na podanie žaloby proti správcovi. Len na základe prítomnosti zamestnanca S. K., a. s., v pojednávacej miestnosti, požadoval od neho konajúci sudca nesprávne/neopodstatnene poverenie na konanie pred súdom (zamestnanec vysvetlil súdu, že prišiel len doručiť správcovi prihlášky, keďže dva mesiace nepreberal poštu). Zdôraznil, že tieto tvrdenia vyplývajú aj z toho, že jeho zamestnanec bol v pojednávacej miestnosti (zaznamenané v zápisnici) práve z dôvodu uplatnenia pohľadávok proti podstate, pretože iný dôvod účasti tohto zamestnanca by bol bezpredmetný, keďže S. K., a. s., nepodala proti konečnej správe námietky. Dovolaateľ objasnil, že na základe uvedeného sa domáha svojho práva opravnými prostriedkami, pričom rozhodnutiami odvolacích súdov je mu stále odnímaná možnosť konať pred súdom (okrem rozhodnutia o odvolaní č. k. 1Obo/82/2008 z 28. 08. 2008). Ďalej poukázal na to, že konkurzný súd mal vedomosť o podanom dovolaní proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým bol ako vecne správny potvrdený rozvrh bez pohľadávky S. K., a. s., a napriek uvedenému zrušil konkurz, pričom týmto procesným postupom mu odňal možnosť konať pred súdom - zamedzil mu možnosť domáhať sa svojho práva ďalej v dovolacom konaní. Mal za to, že napadnutým rozhodnutím mu taktiež odvolací súd odňal možnosť konať pred súdom, pretože v odvolaní boli uvedené všetky už vyššie opísané skutočnosti, pre ktoré je podané na Najvyššom súde Slovenskej republiky dovolanie, pričom podľa odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, ich odvolací súd považoval za právne nedôvodné a rozhodnutie súdu prvého stupňa o zrušení konkurzu ako vecne správne potvrdil. Tým mu mal odvolací súd definitívne znemožniť domáhať sa svojho práva v dovolacom konaní, pretože sa pokúšal riadne a včas uplatniť si svoju pohľadávku proti podstate, čo mu nebolo umožnené. Kritike podrobil i názor odvolacieho súdu, že pri zrušení konkurzu súd skúma len zákonom stanovené podmienky v zmysle § 44 ZKV, v tomto prípade splnenie rozvrhového uznesenia, a odvolanie S. K., a. s., nebolo právne dôvodné, pretože smerovalo námietkami proti schválenej konečnej správe a proti rozvrhovému uzneseniu, o ktorých bolo právoplatne rozhodnuté po preskúmaní podaného odvolania veriteľom odvolacím súdom. Podanie dovolania proti rozhodnutiu o rozvrhu speňaženého majetku nemá za následok prerušenie konania vo veci samej, preto nebol procesný dôvod na nerozhodnutie vo veci. Nesúhlasiac s týmto názorom uviedol, že dôvodom odvolania bola skutočnosť, že Najvyšší

súd Slovenskej republiky nerozhodol o ním podanom dovolaní, ktorým navrhoval zrušenie rozhodnutia odvolacieho súdu spolu s rozvrhovým uznesením prvostupňového súdu, pričom považoval za nutné objasniť odvolaciemu súdu aj dôvody podania tohto dovolania. Záverom dovolateľ prezentoval názor, že konajúci súd by si mal, v rámci dohľadnej činnosti nad správcom, preveriť splnenie jeho povinnosti vyplývajúcej z rozvrhového uznesenia porovnaním so spisovou dokumentáciou, ktorá sa nachádza na Najvyššom súde Slovenskej republiky z dôvodu dovolania podaného práve v súvislosti s rozvrhovým uznesením. Dovolacím petitom sa domáhal zrušenia napadnutého uznesenia odvolacieho súdu, ako aj uznesenia súdu prvého stupňa.

K dovolaniu neboli podané žiadne vyjadrenia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 2 OSP), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 OSP), konajúci prostredníctvom členov, ktorí majú právnické vzdelanie (§ 241 ods. 1 OSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 OSP) najskôr skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa. Dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, a je potrebné ho odmietnuť podľa § 243b ods. 5 veta prvá OSP v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) OSP.

Podľa ustanovenia § 66e ods.1 ZKV, na konkurz sa primerane použijú ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa ustanovenia § 66f ZKV, ustanovenia § 221 ods.1 písm. a) a § 228 až § 243d Občianskeho súdneho poriadku sa na konkurz a vyrovnanie nepoužijú.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.)

Z citovaných ustanovení § 66e ods. 1 a § 66f ZKV vyplýva, že na konkurzné konanie od jeho začiatku až do jeho skončenia sa ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku použijú len vtedy, ak ZKV neustanovuje inak. V ustanovení § 66f ZKV explicitne vylučuje v konkurznom konaní použitie ustanovení upravujúcich v Občianskom súdnom konaní dovolanie (§ 236 až 243d OSP).

Zákon o konkurze a vyrovnaní je predpis, ktorý upravuje tak materiálnu stránku konkurzného práva, ako aj procesné právo konkurzné. Neobsahuje však komplexnú úpravu konkurzného procesu, preto v ustanovení § 66e ods. 1 ZKV stanovuje primerané subsidiárne použitie ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ak ZKV nestanovuje inak. Ten obsahuje zásadne odlišnú úpravu mimoriadnych opravných prostriedkov, keď v ustanovení § 66f ZKV výslovne vylučuje použitie § 228 až § 235 OSP (obnova konania) a § 236 až § 243d OSP (dovolanie, s výnimkou mimoriadneho dovolania). Ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku upravujúce dovolacie konanie, vrátane úpravy prípustnosti dovolania, sú v konkurznom konaní nepoužiteľné, čo znamená, že proti rozhodnutiam odvolacieho súdu vydaným v konkurznom konaní dovolanie nie je prípustné. Z tohto dôvodu nielenže nie je prípustné dovolanie proti potvrdzujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu (č. l. 602), ktoré je bezpochyby rozhodnutím vydaným v konkurznom konaní, ale vzhľadom na vylúčenie použitia i ustanovenia § 242 ods. 1 veta druhá OSP, ukladajúcemu dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 OSP (či už to účastník namieta alebo nie), nemohol sa dovolací súd zaoberať ani prípustnosťou dovolania z hľadiska dovolateľom namietanej vady konania podľa § 237 písm. f) OSP.

Je potrebné uviesť, že v prejednávanej veci išlo o inú procesnú situáciu, aká bola predmetom riešenia v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. marca 2004 sp. zn. 1ObdoV/1/2004, ktoré bolo uverejnené Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 55 v čiastke 3/2004. V uverejnenom rozhodnutí najvyšší súd zaujal stanovisko, že § 66f ZKV sa nevzťahuje na rozhodnutie, ktorým odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa a návrh na vyhlásenie konkurzu zamietol, teda nevylučuje prípustnosť dovolania tam, kde výsledkom rozhodovania nebolo vyhlásenie konkurzu. V prejednávanej veci však bol konkurz právoplatne vyhlásený dňa 19. júna 2003, o čom svedčí uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 8K/59/2002-224 z 27. mája 2003 s vyznačenou právoplatnosťou 19. júna 2003. Táto problematika bola predmetom riešenia aj pred Ústavným súdom Slovenskej republiky, ktorý v uznesení IV. ÚS 31/03 z 26. februára 2003 konštatoval, že podľa zmyslu a účelu mimoriadnych opravných prostriedkov § 66f ZKV vylučuje použitie ustanovení o dovolaní (ale aj obnove konania) len v prípade, že konkurz bol vyhlásený, a nie aj v prípade, že návrh na konkurz bol podľa § 13 ods. 1 ZKV zamietnutý z vecných dôvodov. Vylúčenie dovolania a obnovy konania má totiž zmysel len pri vyhlásení konkurzu, pretože ich použitie by už nemohlo v žiadnom prípade odstrániť dôsledky vyhlásenia konkurzu podľa

§ 14 ZKV. Napokon to nie je ani potrebné, pretože zákon pozná inštitút zrušenia konkurzu podľa § 44 ods. 1 písm. a) ZKV, ktorý efektívnejšie než mimoriadny opravný prostriedok rieši otázky, ktoré by sa inak mohli riešiť v mimoriadnom opravnom konaní.

Podľa § 243b ods. 5 veta prvá OSP, ustanovenia § 218 ods. 1, § 224 ods. 1, § 225 a 226 platia pre konanie na dovolacom súde obdobne.

Podľa § 218 ods. 1 písm. c) OSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

Konštatujúc, že v danom prípade dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu nie je podľa § 66f ZKV v nadväznosti na § 66e ods. 1 ZKV a § 236 ods. 1 OSP prípustné, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie veriteľa: S. K., a. s., C., B., odmietol ako neprípustné podľa § 243b ods. 5 veta prvá OSP v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) OSP.

So zreteľom na odmietnutie dovolania pre jeho neprípustnosť (§ 218 ods. 1 písm. c/ OSP), nezaoberal sa dovolací súd otázkou vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

K uvedeným záverom dospel dovolací päťčlenný senát jednohlasne.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 31. júla 2013

JUDr. Juraj Seman, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Helena Farkašová